

Изјаве о ситуацији у Либији које су јавно дали руски председник Медведев и премијер Путин у размаку од свега неколико часова, навеле су поједине експерте у Москви а и у свету да се поново врате на размишљање о чврстини руског владајућег тандема.

Те изјаве биле су по садржини и интонацији наизглед опречне једна другој и изречене су у критичном периоду либијске кризе – у време када су пале прве бомбе на (по свему судећи раније одабране) циљеве у тој северноафричкој земљи.

Да подсетимо: председник Медведев није аплаудирао војној акцији, али је нашао неку врсту оправдања за такво понашање. Рекао је да Русија свесно није ставила вето у Савету безбедности на резолуцију која је у суштини омогућила војну акцију. Руски председник сматра да све што се сада догађа је последица понашања Гадафија који је, по оцени Медведева, применио силу против сопственог народа. Он сматра да је поређење са крсташким ратом против Либије неадекватан израз. Ипак, бомбардовање је „изашло из оквира” предвиђених Резолуцијом Савета безбедности и проблем треба решавати на миран начин. Војна акција морала би да буде „пропорционална”; другим речима, много ограниченија, уз сасвим одређене војне циљеве и уз претходне консултације. Најбоље би било да је уопште нема. Изразио је спремност Русије „која ужива поверење и углед код арапских земаља” да посредује, али да ту постоји проблем јер се не зна с ким Русија може да контактира пошто Запад више не признаје режим Гадафија. Рекао је да Москва неће да се придружи војној акцији против Либије. Узгред речено, Пентагон је понудио Русији да узме учешћа у међународним снагама.

Те изјаве биле су по садржини и интонацији наизглед опречне једна другој и изречене су у критичном периоду либијске кризе – у време када су пале прве бомбе на (по свему судећи раније одабране) циљеве у тој северноафричкој земљи.

Само пар сати раније, премијер Владимир Путин, боравећи у најпознатијој руској фабрици ракета у Воткинску, у унутрашњости земље, у разговору са радницима оштро је

Сукоб Путина и Медведева – много буке ни око чега

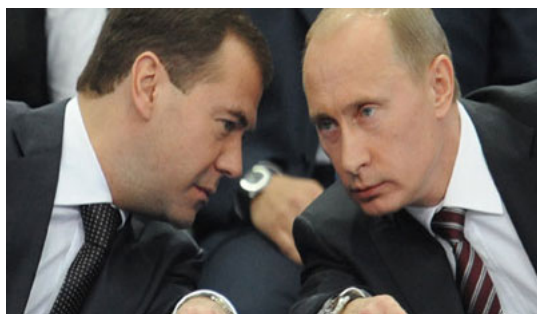
Пише: Ђорђе Милошевић
петак, 25 март 2011 19:14

критиковао и резолуцију Савета безбедности и војну акцију. Не видим ни логике ни савести у примени силе од стране САД- рекао је Путин. Супротно Медвдеву, он је упоредио ситуацију са Либијом, односно понашање западних земаља, са позивом на крсташки рат. Он је, међутим, изричито нагласио да је то његово лично мишљење на које има право и да се влада на чијем је он челу бави социјално- економским, а не међународним проблемима. Ту своју изјаву Путин није повукао нити се оградао од ње ни после интервенције Медведева да би политичари а и сви други требало да буду „пажљивији” када оцењују ситуацију око Либије. Став о „позиву на крсташки рат” у суштини води судару цивилизација – сматра Медведев.

Неколико дана касније, међутим, уследиле су нове, веома помирљиве изјаве које су, бар што се Москве тиче, ставиле тачку на „сукоб” руског руководећег тандема који није ни постојао.

Најпре је прес секретар Путина, Дмитриј Песков, оценио да је изјава Путина његов лични став, а да је једина званична позиција Русије она коју је у својој изјави назначио председник Медведев и које се сви придржавају. „Ми говоримо о разним нивоима оцена” – рекао је Песков.

Затим се поново огласио премијер Путин, који је одговарајући на питања новинара у Љубљани, рекао да спољном политиком земље руководи председник Русије (дакле Медведев) и да подвојености у томе нема нити је може бити. Ако вас интересује да ли се мој прилаз том догађају са Медведевим разликује, могу вас уверити: ми смо веома блиски људи и разумемо један другог. Председник треба да формулише позицију земље одговарајућим изражавањем – рекао је Путин. У Либији нема демократије, али уплитати се у њене послове нико нема права – додао је руски премијер. Путин, дакле, не брани либијског вођу него принципе међународног права. Уосталом, исто као што је то чинио и чини и када је у питању бомбардовање Србије и оружаном отимање Косова и Метохије. И у томе, као и усвим другим кључним питањима међународног и унутрашњег живота, између Медведева и Путина нема разлике. Могу евентуално бити нијансе у јавном изношењу тих ставова, као што је то био случај и у оцени ситуације у Либији.

Колико ми је познато, сличну оцену догађаја у Либији премијер Путин изнео је и у разговору са српским званичницима у Београду, додавши да се збивања у Србији током деведесетих и сада у Либији не могу поистовећивати и да се ради о два потпуно различитим земљама. Забрињава то са каквом се лакоћом прибегава примени силе – закључио је Путин.

Да ли у свему овоме треба тражити елементе озбиљних несугласица председника и премијера па можда и сукоба, прикривених или јавних? Свакако не.

Да ли у свему овоме треба тражити елементе озбиљних несугласица председника и премијера па можда и сукоба, прикривених или јавних? Свакако не.

Многи политиколози у Москви уопште не виде повод за разговор о принципијелим противречностима између председника и премијера и не искључују могућност да су изјаве двојице лидера – некакав елемент игре, у првом реду спољнополитичке.

Слична ситуација била је и пре неколико месеци. Тада је Путин, говорећи о Ходорковском (који је већ дуго у затвору због крупних новчаних и других прекршаја издржавајући казну од осам година) рекао да „лопов треба да лежи у затвору”. Председник Медведев је неколико дана касније изјавио да нико, укључујући и председника, нема право да изражава своју позицију о било ком кривичном делу до одлуке суда.

Извори у Кремљу, које цитирају руски медији, кажу да су Путин и Медведев давали своје изјаве о Либији потпуно независно. Политиколог Дмитриј Бадовскиј се само делимично слаже са том оценом и каже да се изјава Медведева могла очекивати и због тока догађаја и због чињенице да је био предвиђен његов сусрет у Москви са америчким министром одбране Робертом Гејтсом. Било је, такође, очевидно да ће се огласити и премијер Путин, само се није знало тачно када и где. „Мени се чини да то још једном показује да је ситуација усаглашена. У извесном смислу, то је заједничка – сложена и компликована игра у којој актери комуницирају са разним аудиторјумима”.

Политиколог Дмитриј Орлов не види суштинско размимоилажење у изјави двојице политичара. Медведев је огласио званичну позицију Русије. Поменуо је Резолуције Савета безбедности УН. Путин се у својој изјави у већој мери оријентисао на унутрашњи аудиторијум. Треба приметити да се „формат“ изјава разликује: Медведев је означио званичну позицију, а Путин је исказао приватно мишљење познатог и популарног политичара – каже овај експерт. Да би се говорило о расколу позиција двају политичара, који одавно синхронизују своје активности, потребне су комплексне изјаве, дејства и одлуке. При томе, разилажења у одлукама треба да буду кардинална и да се тичу и унутрашње и спољне политике, као и стратегије развоја земље. Ништа се од тога не може назрети и изјаве о Либији одражавају две стране једне те исте садржајне линије Русије о либијском питању.

Познати руски политичар, депутат у парламенту и директор Института Заједнице Независних Држава Константин Затулин констатује да је оружани напад на Либију – злоупотреба Резолуције Савета безбедности. Он сматра да постоје одређене нијансе у изјавама Медведева и Путина. Медведев сматра принципијелно правилним кажњавање режима Гадафија, а Путин оцењује да оно што се дешава у Либији представља нешто слично грађанском рату. Ставити се на било чију страну било би супротно принципу немешања. По његовом мишљењу, позиција Путина је уравнотеженија, али драстичне разлике, а поготову сукоба – нема.

Да поменем и мишљење једног од најпознатијих савремених руских политичара старије генерације, некадашњег премијера и министра иностраних послова Јевгенија Примакова. Он каже да никакве свађе између Медведева и Путина нема и да су они у својим изјавама рекли исту ствар само другим речима.

Званична позиција Москве око догађаја у Либији је, дакле, позната и ту нема ни двоумљења ни нагађања, а још мање сукоба двојице лидера. Утисак је да они једнако и мисле, али се у јавним изјавама у нијансама разликују, што је и логично и нормално, а можда и корисно јер то омогућава већи маневарски простор. Према оцени појединих аналитичара, ту разноликост намеће и функција лидера: председник који води спољну политику, мора да буде уздржанији и обазривији. Премијер не мора да се строго придржава протокола и оквира званичне политике, не мора да пази на сваку реч. Он је и иначе оштрији на језику и не преза да јавно изрази оно што мисли и осећа, свиђало се то некоме или не.

Сукоб Путина и Медведева – много буке ни око чега

Пише: Ђорђе Милошевић
петак, 25 март 2011 19:14
